

vant derovre mellem de lange Stendiger, efterhaanden som han genkendte hvert Hus, hver Busk, hver Høj, strømmede hans Hjærte over. Al den ydmyge Længsel, hele den højtidsfulde Forventning, hvormed han havde imødeset denne Gensynets Stund, vaagnede igen i hans Bryst, og hans Øjne stod fulde af Taarer. Dernede ved Stranden laa gamle Ole Birgers Hytte med Vippebrønden og den lille Kaalhave. Det Hus, der laa lidt højere oppe, maatte være Ruinerne af Dyr læge Aggerbølles Hjem! . . . Derhenne langs med det høje Pilehegn gik den Sti, ad hvilken han og Hansine saa ofte havde vandret i deres Ægteskabs første Aar, naar de gik Aftenture sammen ned til Stranden og sad paa de store Sten og talte om Fremtiden. Og dèr — o Gud! — Kirken helt dernede, hvor „Gutten“ sov den lange Søvn under Grønsværet. Hans kække, dejlige Dreng! Hans Livs bedste Glæde! . . . Og dèr? Var det ikke . . .? Jo, dèr bag de tre mørke Høje gemte sig Skibberup; dèr boede Hansine, . . . dèr gik hun maaske netop nu og tænkte paa ham, . . . sad maaske ved den kære gamle Elses Sygeleje og tænkte paa ham. Ganske tydelig saa' han for sig den lille gulkalkede Halvgaard med den lave Port og det tjærede Bindingsværk . . . den gammeldags Stue